

Курт Венкел дойде тук като заместник на Шнур – главен закупчик за фабриките "Реестма" в Хамбург. Това предприятие се разви в един голям концерн – произвеждаше 70% от цигаретите в Германия. Шнур умря в Америка. Избяга, защото навремето се гонеха евреите и след войната не можеше повече да остане в Германия.

Като дойде тук, Курт Венкел най-напред отиде в Гърция и се свърза с Такворян, който беше в Ксанти и започна да закупува тютюни. Оттам Такворян се прехвърли в България с жена си и почна да кани Венкел. Най-напред заместил Жак Асеев в доставките на "Реестма". Но като евреин той замина от България и всичко мина в ръцете на Такворян. Венкел стана приятел на мадам Такворян. И после Такворян игра голяма роля. А ние го създадохме като тютюнджия. Ние го взехме на работа и го препоръчавме после на нашия клон в Ксанти. А баща му правеше връзки. Така Такворян стана директор на нашия клон в Ксанти. Къщата си на "Кракра" той направи от една реколта след като създаде връзките си с Венкел. Такворян беше непочтен, не избираше средства-та.

Венкел е бил по-рано авиатор, пострадал по време на Първата световна война. Беше с едени изкуствен крак. Беше природно учен и интелигентен, деен. В търговията беше малко наивен. По едно време, поради това, че започна да закупува масово тютюни, нашите го направиха генерален консул на България в Хамбург. Назначиха му за секретар бившия ротмистър Ив. Бояджиев. Венкел беше се оженил за една секретарка в някакво предприятие – млада, игрива, любвеобилна, разпасана германка. По едно време Венкел натоварва Ив. Бояджиев да я доведе в Варна. Тя беше фантазърка, неуравновесена. Това пътуване му послужва после за повод да се разведе с нея. По-късно се оженва за една Виенчанка от по-добро семейство. По време на окупацията идва с нея в Кавала – даваха банкети, правеха лудории. От нея имаше дете. По време на войната ги беше оставил във вилата си ^{около} в Хамбург. Паднала бомба и ги убива. Когато русите идват, той избягва и отива в Швейцария. Там имал доста валута, защото за доставките му се плащаше доста комисиона. И сега е в Женева. След Девети идваше тук да купува тютюн. Доведе го Марко Несторов. Той беше за малко интерниран. Това е човек без вяра, без закон. Като му прочитат "Тютюн", Венкел поискал среща с Димов, обаче Димов отказал. Всички тютюнджии го познаха в робана.

Мисля, че и братя Чапрашикови са използвани.

Димов е създавал предимно събирателни образи. Възпроизвел е общо охолния живот. Директорите на тютюневите фирми живееха охолно